

เรื่องย่อ(นวนิยาย..ฉบับย่อ)..เสิร์หา..ตอนที่ 1 -5 เทิด ยอดตรง-ยอด นางพญา

นำเสนอเมื่อ : 16 มิ.ย. 2552

เสิร์หา ตอนที่๑ เทิด ยอดตรง (ฉบับย่อ)

เมื่อเทิด ยอดตรง เดินทางมาที่แผ่นดินกรุงเก่าบ้านเกิดของมันและเพื่อนรัก กริ่ง
คลองตะเคียน
ก็ได้รับการต้อนรับจากสิ่งเหนือที่บัดนี้กลายเป็นจ้าวสององค์ที่ทรงไสยาสน์ไปด้วยฝีมือ
ของยอดเรียบรอยแล้ว

เสิร์หา ตอนที่ 1 เทิด ยอดตรง

ชีวิตของเทิด ยอดตรง โชกเลือดกับการบารบนักเลงต่อนักเลง
ไปสู่การป้องกันประเทศพร้อมกับเพื่อนร่วมน้ำสาบานอีกสี่คน หาชีวิต
ระห่ำที่สงตัวเองขึ้นไปสู่ความเป็นหาวีรบุรุษ
ที่เพิ่งจะแตกฉานซ่านเซ็นไปคนละทิศละทางด้วยคำสั่งลับที่เรียกให้กลับจากส
มรภูมิเมื่อสิบกว่าวันมานี้
ก่อนที่จะรับงานใหม่ที่เขายังไม่ทราบว่าเป็นงานอะไร
เขาใช้เวลาที่มีอยู่นี้พักผ่อน
และเดินทางตามหาเพื่อนๆที่เหลือเพื่อมารับงานใหม่

เมื่อไปถึงบ้านกริ่ง กลอย(น้องสาวของกริ่ง) และ แม่ก้าน ดีใจที่
เทิดมูางานบวชของกริ่งที่จะจัดขึ้นในวันพรุ่งนี้ ทวาเสียงหวีดร้องของกลอย
และผู้คนเอะอะกั้นอยู่หน้าบ้าน
พร้อมกับเสียงอุทานเรียกออย่างตกตกใจจากแม่ของกริ่ง

"กริ่งลูกแม่"

ร่างของชายคนหนึ่งเลือดแดงเกือบทั้งตัว
อยู่ในอ้อมแขนของหญิงต่างวัยแม่อีก

จะเป็นใครไม่ได้ นอกจาก

กริ่ง คลองตะเคียน !

เสารหา ตอนที่ ๒ กริ่ง คลองตะเคียน

ร่างของคนเลือดท่วมตัว อาการเข้าขั้นตรีทูต
เมื่อเหลือบตาเห็นเพื่อนรัก ก็ลุกกระโดดตัวลอยด้วยความดีใจ
ทามกลางความตกตะลึงซ้ำสองของใครต่อใคร

กริ่ง คลองตะเคียน โดนล้อมกรอบห้าหนึ่ง มีดและไม้
ส่วนเลือดที่กระจุดเต็มตัวก็ของหมาหมู่นี้แหละ
ส่วนมันเองไม่เป็นอะไรเลย

กำลังจะสืบสาวราวเรื่องกันต่อ ก็พอดีที่มีเสียงหนึ่งดังขึ้น

"ยังบวชไม่ได้"

หลวงปู่ของกริ่งมาห้ามไม่ให้บวช เพราะจะมีเคราะห์
และดีใจเมื่อได้พบเทิด ยอดตรง พรอมบอกให้สองเสารตามมา

เมื่อพากุริงกับเทิดพ้นออกจากบ้าน หลวงพ่อได้สั่งกับศิษย์รักว่า
ไม่ต้องห่วงทางบ้าน
เพราะแม่พวกที่มีเรื่องจะมาพาลกับแม่กานแต่ก็ไม่เป็นไร
ส่วนเสาร์ทั้งสอง อีกประเดี๋ยวจะได้รับข่าวงานสำคัญ
เมื่อกริ่งและเทิดกมศีรชะพนมมือไหว
เงยหน้าขึ้นหลวงพ่อก็หายไปแล้ว

ที่บ้านแม่กาน ไ้เปรม
สุขุมที่เสี่ยงเลียงไว้เช่นเดียวกับกำนัน มาตามจับกริ่ง
ขอหาไปมาคนของเถาแกยง แหนอนที่กลอยจะปฏิเสธ
เพราะสองเสาร์นั้นไม่อยู่แล้ว
แต่ไ้พวกพลเมืองรายในคราบพลเมืองดี ก็ไม่ลดละ
ขอคนเรือเหารังหนู แม่จะต้องลาถอยกลับไป
แต่มันก็ไม่วายกรางกับบรรดาไ้ยมุงที่มารุมล้อมว่า
จะออกหมายจับ และจะตามให้เจอภายในคืนนี้

ฝ่ายเทิด กับ กริ่ง เมื่ออำลาจากหลวงพ่
ก็จับเรือหางยาวไปหัวรอ และเรียกแท็กชื้อยอนขึ้นไปทางหัวแหลม
เลยทางแยกเขาอ่างทองนิดหนึ่ง
แล้วกริ่งก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ฟัง กำนันยง
ใช้อิทธิพลและแรงสนับสนุนจากเถาแกยง ตั้งบอนเถื่อน
ชายเฮโรอื่น เมื่อกริ่งกลับบ้านมา
ก็เลยส่งคนมาทาบตามให้ไปทำงานด้วย
กริ่งได้สำแดงฝีมือให้ประจักษ์
คนที่มาดูก็เลยจะฝากฝังกับเถาแกยงเป็นการพิเศษ
แต่เจ้าตัวปากไม้ดี บอกว่า
อยากเป็นเตี้ยเถาแกยงมากกว่าเป็นลูกน้อง
ก็เลยเกิดเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา

พอเล่ามาถึงตรงนี้ เกิดหยุดเดินและรั้งแขนกริ่งไว้
อีกมือตะปบเสื่อควาพระยอดตรงออกมา
หัวหัวแม่มือเลื่อนปุ่มเล็กๆหลังกรอบ
ก็มีเสียงออกจากลำโพงจิ๋วของเครื่องรับวิทยุแบบพิเศษ
ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นกรอบพระยอดตรง

“ศูนย์เรียกเสาร์หนึ่ง ได้ยินแล้วตอบด้วย เปลี่ยน”

“เสาร์หนึ่งตอบศูนย์ เสาร์หนึ่งได้ยินแล้ว เปลี่ยน”

“รายงานจุดที่ตั้ง เปลี่ยน”

“ที่ตั้งสามเหนือ รัศมีเจ็ดสิบ เปลี่ยน”

“ทราบ ศูนย์ทราบแล้ว เตรียมฟังคำสั่ง เปลี่ยน”

“พร้อม”

“เกิดหรือ” เสียงจากลำโพงเปลี่ยนเป็นอีกคน

“ครับผม”

“ไปทำอะไรที่อยุธยา”

“กระผมมาพบเสาร์สองครับผม”

“ดี แล้วพบไหม”

“พบครับ เสาร์สองอยู่กับผมแล้ว”

“ดีแล้ว เทิด กริ่ง มาพบฉันที่ศูนย์ภายในสองชั่วโมง
เลิกกัน”

ก่อนที่จะทั้งสองจะรับคำสั่ง เสียงจากลำโพงก็เจียบหายไป
สองเสาร์สบตากันในความมืด เลื่อนปุ่มกลับที่ยัดพระเครื่องลงอก
ก่อนที่จะห่อเหยียดแต่ก็ต้องเบรกจนตัวโก่ง
เพราะเบื่องหน้าของเขาขณะนี่
ชายฉกรรจ์นับสิบตีแถวหน้ากระดาน รอเขาอยู่แล้ว
และเมื่อกริ่งเขมนมองคนเดินหน้าแถวก็รองอุทานว่า

“กำหนง”

เสาร์หา ...ตอนที่ ๓...ตอน ท่ากระดาน

(ฉบับย่อ)

“เออเอง ไ้กริ่งอย่าหนีนะ”

กระบวนการประมาณขุมกำลังข้าศึก ใครๆ
ก็ต้องยกนิ้วให้
กริ่งกวาดตาอย่างรวดเร็วแล้วรายงานตัวเลข

“คมแฝกสี่ มีดขอสาม อีดาบสี่
ปืนกระบอกเดียวที่กำหนด”

เท็ดหักไม้จิ้มฟันเป็นสองท่อน พร้อมบอกว่า
ไม่ยาวสู้ ไม่สั้นยี่หนูดู
แต่โดนกริ่งทวงว่ามีเวลาแค่สองชั่วโมงเท่านั้น
เท็ดจึงต้องเปลี่ยนมาใช้แผนสี่สอง
กูเดินหน้าสี่ถอยหลังสองแล้วเดินหน้าสี่
สวนมึงถอยสี่หน้าสองถอยสี่ เพื่อแข่งกับเวลา

การรบนอกแบบที่เวียตนาม
หน่วยกลาตายเสารหา ถูกขนานนามว่า ห่าพญายม ที่นี้
ขนาดเพียงสองเสาร กับกำลังลอมเพียงหยิบมือเท่านั้น

ไม่ถึงสิบนาทีก็ราบพณาสุร

จากนั้นสองเสารก็โบกแท็กชี้มุ่งไปบางกอก

.....

ที่เวทีมวยชั่วคราวในงาหวัด ของอำเภอท่าม่วง
จังหวัดกาญจนบุรี คู่ที่กำลังชกเป็นคู่ที่สี่ของรายการ
หน้าเงินเป็นมวยกรุงเทพ ฝีมือดี
จึงหาคู่ชกกับมวยพื้นถิ่นไม่ได้
จนมีเจ้าหนูมราชสะโอดสะองมาขอชั่งน้ำหนัก
ปรากฏว่าเท่ากันพอดี ฝ่ายมวยขาดคู่ หนาตามูฮู หูหนา
ล่าเป็นมะขามขอเดียว ภูกลามเป็นมัด
จึงมีการทาทายกันเล็กน้อย ไ้หนุ่มน้อยให้ใส่ชื่อไปว่า
ดอน ทากระดาน

“มวยไทยสามยุคล้มเงินรางวัลระหว่างสิงห์คำรณ
มหาจักร กับ ดอน ทากระดาน”

จากยกแรก ดอน ประคัมประคองตัว
ท่าทางไม่ค่อยเต็มใจชก
เอาแต่วิ่งหนีรอบเวทีไปจนถึงหมดยกสอง

ระฆังยกสามดั่งขึ้น
ไม่มีใครสังเกตเห็นว่ามีหนุ่มสกรรจสองคนแทรกคนดูเข้าไปจนเกาะขอบเวทีมุมแดง

ท่ามกลางเสียงโห่ของคนเชียร์ที่มุมแดงเอาแต่กรรเชียงหนีทำเดี๋ยว ส่วนสิ่งห้คำรณโมโหจอหนุตาแดงที่ยังลมมันไม่ได้
จึงถลาลิวเข้ามาหมายจะขยี้ให้แหลกเป็นผุยผง
ดอนเหตุหนีไปหนีไปไม่ทันระว่างโดนหมัดเข้าไปที่สันกราม
เข่าอ่อนยวบ ทรุดลงไปกองที่มุมแดง

“หนึ่ง สอง”

“ลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ไอ้ดอน ไม่งั้นกูขึ้นไปกระที่บ”

“สาม...”

“ไอ้เทิด ไอ้กริ่ง มึงมาไงกันวะ”

“สี่...”

“มาตามมิ่ง เร็วเข้า มิ่งจะล้๓มวยรีง”

“อือ ๓จะหาช้กห้ร่อยช้๓ไปหามิ่งพรง๓นี้เชียว”

“ห้...”

“หก...”

“ถ้ามิ่งไม่ล๓ก ๓ห้๓ถึงสาม
๓กะไ้๓กร๓งจะช้๓ไปกระที่๓มิ่ง นือค๓นเร็ว๓
๓มี๓ระ๓ว๓ห๓จ๓ หนึ่ง สอง...”

“เจ็ด.....”

๓ ด๓น๓ ส๓ป๓ริง๓ตัว๓วางจาก๓ทำ๓น๓อน๓ช้๓มา๓ย๓น๓เต็ม๓ตัว
๓พร๓อม๓ช๓ก๓ต๓อ ๓ท๓ม๓ก๓ล๓าง๓คว๓าม๓ง๓ง๓น๓ของ๓กร๓ร๓ม๓ก๓าร ๓ค๓ู๓ช๓ก
๓และ๓น้๓ก๓พ๓น้๓ร๓อบ๓ส๓น๓าม

สิ่งคำารณ โผนเข้ามำด้วยควมประหลัดใจ

ไ้หมอนี้กำลังเมหมัด
โดนซ้ำอีกสักชุดสองชุดก็ไสยาสน์

แย็บนำเข้าไปก่อนสองหมัดซ้อน ถูกสองหมัด
และสงอิขวาเข้าป้สุดแรง

ดอนก้มหัวหลบหนีเดี๋ยว นวมถากหัวไป

ดอนกระทุ้งด้วยขวาสั้นเข้าชายโครงแล้วฉีกอก
เพลงเทาบรลย์จักรก็บรล่ง ชายขวาชายขวาชายขวา
ปิดได้ปิดไป

สิ่งโง่เงง อยู่ท่ามกลางพายุเท่า

ยังไม่ทันหนีก็อะไรสติก็ดับวูบ

กรรมการตกตะลิ่งก่อนจะมีสติ

นับ หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า....! จนสิบ

นับต่ออีกสามเที่ยวแปดเที่ยวก็ไม่พิน

กรรมการจับมือดอนชูขึ้นฐานะผู้พิชิต

นักพั้นกระเป่าฉีกควากกันเป็นแถวๆ

กู่กู่พรถถั่งฮือกันเข้ามาหมายจะฉีกเนื้อไอ้คนนักมวย
จาเลห

ทั้งสามจึงต้องใส่ตีนหมาห่อเหยียดเรียงเดี่ยวหลบหนีผู้ค
นหายไปในความมืด

เสารห้า ...ตอนที่ ๔...กำเนิดเสารห้า

(ฉบับย่อ)

ที่วัดเขาถ้ำ
เมื่อสามเสารหนีบาทาหมู่พ่นมา
ได้
ก็กลับมาหนึ่งลั่นห้อยเป็นหมาหอ
บแดดอยู่ที่วัด
หลวงพ่อกวางลาวดอน
ที่แอบไปเปรี้ยบมวยโดยที่ไม่บอ
กหลวงพ่อก
เห็นวามากันพร้อมหน้าพร้อมตา
ถึง 3 เสาร
ทำให้หนักถึงความหลังเมื่อครั้งป

ลูกเสกพระเสารหา
จึงได้เล่าเรื่องราวในตอนนั้นให้
สารทั้งสามฟัง

"วันเสารหา หมายถึง
วันเสารที่ตรงกับขึ้นหรือแรมห้า
ค่ำ เดือนหา" หลวงพ่อเริ่มเล่า

"เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนนั้น
มีวันเสารหา แรมห้าค่ำ
เดือนหาที่มีฤกษ์ประกอบงามที่
สุด
พระหาค์ที่เป็นเพื่อนรักใคร่
สนิทสนมมาก

และต่างมีวิชาความรู้ติดตัวกันพอ
อสมควรรุ ประชุมคิดกันว่า
วันเสาร์หาที่จะถึงนั้น
จะนั่งปรกปลุกเสกของตลอดคืน
ภิกษุทั้งหลายองค์นั้นมีพระเครื่องที่
เกาแกที่งามที่สุดและรักที่สุดของ
คณะองค์ มีพระกริ่ง
คลองตะเคียน พระยอดธง
พระทากระดาน พระสมเด็จ
และพระนางพญา"

"เสาร์ห้าคืนนั้น ที่นี้แหละ
พระหาองค์นั้นก็นั่งปรกตลอดคืน
น

เพ่งจิตเฉพาะพระเครื่องของใคร
ก็ของใคร ประมาณสักดีหา
พระเครื่องแต่ละองค์ที่วางราบไว้
วแต่หัวค้ำ
ก็ผูกองค์ขึ้นตั้งอยู่สักอึดใจ
แล้วก็เอ่รราบลงไปใหม่ฟ้าสว่างพ
อดี เช้าขึ้นเราก็กายกายกันไป
ก่อนจากกันเราคิดกันว่าจะมอบ
พระเครื่องที่ขลังได้ให้กับทายา
ทุหรือลูกศิษย์ที่พอที่จะเป็นหัวแ
กหัวแหวนนกนกกุฎีได้
หลวงพ่อเมี้ยนก็เสนอว่า
เราจะออกหาเด็กที่เกิดในคืนวัน
นั้นคือวันเสาร์หา
ตองเป็นผู้ชายแล้วขอรับไว้เป็น

ลูก

ก็ได้เด็กเกิดตามที่ต้องการทุกอ

งค

พ่อได้ไอ้ดอหนที่กาญจนบุรีนี่เอง

เลี้ยงมันมาจนโตพอ

มันจะไปเป็นทหาร

พอก็มอบพระทากระदानให้

มดที่ประชุมอีกเหมือนกันที่ตกลง

งวา

ไม่ว่าเด็กนั้นสกุลเดิมจะอย่างไร

เราจะเปลี่ยนเป็นสกุลพระเครื่อง

งให้ทั้งหมด จึงได้มี เทิด ยอดตรง

มีกริ่ง คลองตะเคียน มีดอหน

ทากระदान ยอด นางพญา และ

เดี่ยว สมเด็จ"

"พ่อดีใจที่ทุกคนมาพบกัน
รักใคร่กันเหมือนพ่อกับหลวงพ
อเคยรักกันมาก่อนเมื่อสี่ห้าสิบปี
มาแล้ว
ไม่มีใครคนใดคนหนึ่งในห้าประ
พฤติชั่วร้าย
แต่กลับได้ทำประโยชน์ให้แก่ปร
ะเทศชาติ
เท่ากับพุทธธานุภาพได้ประจักษ์อ
อกมาแล้ว
บอกพวกเอ็งอีกสองคนด้วยว่า
พวกเอ็งนี้
รักษาพระของแต่ละคนไว้ให้ดี
พร้อมก็รักษาความดีของตัวเองเอ

งแต่ละคนอย่าให้มัวหมอง
คนที่ห้อยพระเครื่องไม่ใช่หิ้งจะ
ทำอะไรๆได้ตามใจชอบไปทุกอ
ย่าง
ทางที่ทำให้ของเสื่อมมีอยู่มากม
าย ถำร้กษำดี ทำดี
พระก็จะคุ้มครองได้ตั้งใจปรำรณ
หำทุกอยำง"

ทั้งสามกัมลลงกรำบหึ่ง

หล้งจำกที่ทุกคนได้ทรำบที่มำข
องตนแล่ว

ทำให้ย้อนไปนึกถึงอิทธิฤทธิ์ปา
ฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นกับตนขณะเป็น
หน่วยกลาตายอยู่ชายแดน

เทิดนึกถึงแนวรบที่เคยฟันฝ่ามา
เขาเคยถูกยิงด้วยปืนกล
แต่ไม่เขา เสือทะเลเป็นรู
ผิวหนังเพียงแต่ไหม้เกรียมเท่านั้น

ดอนุเหี้ยบบขวากหลุมเข้าเต็มเ
ปา ถ้าเป็นคนอื่น
คงทะเลออกหลังเท้า
แต่ดอนกลับย่าเล่นเหมือนโยคีเ

ดินบนหตะปุ

กริ่งโตนดาบปลายปืนเต็มอก

ทั้งคนโถมแทง

ทั้งคนถูกแทงกระเด็นไปคนละท

าง

จะหาแผลสักเท่าแมวข่วนก็ไม่มี
ยอด นางพญา กับ เดี่ยว สมเด็จ

อยู่หน่วยเดียวกัน

ลูกปืนใหญ่ตกลงไปในกลุ่มอย่า

งกะจับวาง หน่วยปืน ค.

ทั้งหน่วยตายเรียบ

ร่างและแหล็กเหลว

แต่เมื่อคุยดินคุยทรายขึ้น

ปรากฏว่าไอเพื่อนรักสองคนยิ้ม

รา ลูกขึ้นโดดเตะเขาเสียอีก

หาว่าชุดช่วยเข้าไป
เกือบตายเพราะหายใจไม่ออก

เมื่อหลวงพ่อดีใจให้ไปนอน
นอนได้ไต่ถามถึงเรื่องที่เกิดขึ้น
กริ่งไปมีเรื่องกับกำนันก่อนมาห
าตุน แล้วจึงแยกย้ายกันนอน

ภายในถ้ำที่เงียบสงบกลางดึก
กลับปรากฏเสียงลั่นเอี้ยดยาวไกล
ลแผวๆ

มาจากทางด้านบนของถ้ำ
นอนปลุกเพื่อนทั้งสองที่กำลังจะ

เคลิ้ม

“ทำจะไม่ว่ค่อยดีแล้ววะ
หลวงพ่อกานลुकไปข้างนอกแล้ว
”

“กูได้กลิ่นไม่ว่ดีมาหลายวันแล้ว
เห็นคนแบ่ลูกหนามาเมื่อยง ๆมอง
ง ๆแถวโบสถหลายวันแล้ว”

“ทำไมวะ”

“

พระประธานในโบสถ์เป็นพระเก
าแก่ สวยมาก
กว่าจะเป็นพวกตัดเศียรพระ!
”

ทั้งสามพุ่งลิวไปที่ประตูด้านหลัง
โบสถ์ที่กำลังเปิดอ้าอยู่

แต่.....

ก็ปะทะกับปลายไม้เท้าที่ยื่นออก
มายันเอาไว้

“อย่า เฉยๆไว้ ข้าเอง”

หลวงพ่อก้าวออกไปตรงที่มีเสียง
เลื่อย และกระแอมดังๆ

เสียงใบเลื่อยเจียบลงไปในทันที

และ.....

“ใครมาทำอะไรกันที่นี่”

"หลวงพ่อดัง"
ใครในที่นี่นอูทาน

“เออ ข้าเอง ไ้พวกอัปรีย์
มึงคิดจะทำลายวัดเขี้ยวเหร่อ”

ทันใดนั้น

ไอ้สามโจรก็เผ่นพรวดออกมาทาง
ประตู
เทิดถลันสวนออกไปอย่างเหลือ
อด

“อย่า ไม่ต้อง อย่าไปทำมัน
ปล่อยเขาเอง”

ไอ้สามนุรกลนลานจะหนีออกไป
ได้อยู่แล้ว

“หยุดตรงนั้นแหละเอ็งเอ๋ย”

ไปไหนไม่ได้จนกว่าเขาจะมาลา
กคอปววกเอ็งไป”

เสียงนั้นมิกังวานเย็นประหลาด

สิ่งมหัศจรรย์พลันบังเกิดแก่สาย
ตา

ร่างของไอ้พวกเห็นแก่เงิน
เพียงแคไอ้พวกต่างชาติต่างดาว
โยนยื่นรดหัวกระบาสัญชา

ก็ตาโตกล้าทำลายแม่แต่สิ่งที่บรร
รพบุรุษเคารพบุษากราบไหวมา
หลายชั่วคน

ต่างพากันชะงักหนึ่งอยู่ในอาการ
ต่าง ๆ กัน หนึ่งเหมือนรูปปั้น

คนหนึ่งอยู่ในท้าวิ่ง

ก็ตรึงอยู่ในท้าวิ่ง

คนหนึ่งผงะจะหงายอยู่ตรงประ

ตู่ และคนหนึ่งกำลังกมตัวอยู่

กมอยู่อย่างนั้นเหมือนนกสาป

๒
ถูกแล้ว

พวกมันทั้งสาม

ดีกว่าจาสิทธิของหลวงพ่อดังตรี
งหนึ่งอยู่กับที่!!

๘๒
เสารหา ...ตอนที่ ๕
...ยอด นางพญา

(ฉบับเต็ม)

เกิดเองก็พลอยตกตะลึงไป
กับภาพเบื้องหน้าหน้าด้วย

เคยได้ยินแต่เรื่องที่เล่าสืบ
ต่อกันมา

ว่าพระร่วงเคยสาปขอมดำ
ดินที่โผล่ขึ้นมากลางลานวัด
พบพระร่วงขณะกวาดลานวั
ดอยู่

เมื่อขอมถามหาพระร่วงแบ
บจุดไตตำตอ

พระร่วงในสมัยที่ยังครองเ
ปศบรรพชิตอยู่

พระองค์นั้นบอกกับขอมส์

หน้ ๆ ว่า

"อาตมาจะไปตามให้
โยมรออยู่ตรงนี้ก่อน!"

ขอมที่โผล่ขึ้นมาจากดินเพี
ยงครึ่งตัว
ก็คาคางแผ่นดินอยู่ตรงนั้นเ
อง

นั่นเป็นเรื่องที่เลวร้ายถึงอิท
ธิฤทธิ์

เลวร้ายจนเป็นตำนาน
เป็นเหมือนนวนิยาย

เขาเพียงจะพบเห็นแก่ตาตนเอง
องบัดนี้เอง

มันไม่หาจะเป็นไปได้ แต่....
แต่ก็เป็นไปแล้ว

วาจาสิทธิ์ของหลวงปู่คง
อาจารย์ของดอน
ทากระดาน
แสดงอภินิหารขึ้นมาแล้ว

* * * * *

ร่างของใครคนหนึ่งก้าวดุ่ม

ๆ ตรงมาที่โบสถ์

ก้าวเข้ามาจนถึงที่ทุกคนยืน
อยู่

"อ้อ ทิดห้วน
กลับมาแล้วรี ?"
หลวงพ่อดังถามขึ้นก่อน

"ครับ หลวงพ่อ อ้าว

นั่นเกิดอะไรขึ้นล่ะ?"

ทิดหัวนเหเลียวเล็กลุกมอง
สามอมมนุษย์ที่อยู่ในท่าต่างๆ
กัน

"ข้าเพียงแต่บอกให้มันหยุด
อยู่ตรงนั้น เท่านั้นแหละ!"

+

"อ้อ

ฝีมือของหลวงพ่อกี้ล่ะซี

!"

ทิดหัวนพุดเหมือนเป็นเรื่อง
ธรรมดา

แล้วหันไปพูดกับเทิด

"ไอพวกตัดเศียรพระ

มันต้องมาเจอกะหลวงพ่อก
ยั้งถึงจะดี

หลวงพ่อกับมาหลายคนหล
ายหนแล้ว

ไอใครที่โดนจะเข็ดไปสิบชา
ติเชียว

ไอพวกนี้ยังไม่รู้ฤทธิ์"

"แล้ว.....แล้วมันจะอยู่ยั้งงิอิ
กษานเท่าไร ?" เทิดสงสัย

"จนกว่าหลวงพ่จะครองผ
าอกบิณฑบาต
พ่หลวงพ่ออกโปรดสัตว์เ
ทานนแหละ"
แล้วทิดหัวนก็หันมาทางดอ
น "เอา พระของเอ็ง

นี่เสื่อกางเกงเอาไปซะ แหม
เอ็งเอ๋ย

พอพวกเอ็งหลุดออกมา
มันตีกันสนามมวยแทบจะแ
ตก

เล่นกันตั้งสิบหนึ่งยี่สิบหนึ่ง
มันจะเอาที่ไหนมาให้กัน
อ้อ แลวนี่"

ทิดหัวหลวงกระเป๋ากางเกง
งัดธนบัตรออกมาปึกเบือเรี
ม

"ขออนุญาตคอยเอาเงินรางวัล
ของเอ็งมาจนได้

ถึงได้มาเข้าไป
ที่แรกไอ้หนายสนามทำท่าจะ
เบี้ยวกะขาเหมือนงู
ถึงได้มาเข้าไป แต่พอ
ขาเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดัง
ก็แทบจะกราบขาชะเชียว
ฮา ฮา ภาณุจนบุรี
ใครไม่รู้จักหลวงพ่อดังก็
หนีไปละ จริงไหม หลวงพ่อ
?"

"เอ็งเอาชื่อเข้าไปเบ่งริ"

ทิดห้วน ?"

"ปละเปลา....หลวงพ่
ธอ ก็พวกมันนั่นแหละ
มันจำผมได้
ก็คนถือยามเดินตามหลวง
พ่ตั้งแต่เล็กจนโต
หรือจนทุกวันนี้
ก็ไอห้วนคนนี่คนเดียวแหละ
ไอذنมันยังทิ้งหลวงพ่ไป
ปตั้งหลายปี

มันสะกิดกันพักเดียวรีบจำ
ยมือไม้สั้นเลย
แล้วไอพวกนี้หลวงพ่อก็จะให้
ทำไงละนี่นะ ?"

"ก็หน้าที่เอ็งนะซีทูด
ไปบอกกำนันเขามา ออ
เดียวพวกเอ็งช่วยทำให้มัน
นอนลงไปไหนที่สบายๆ
กว่านี้หนอยเถอะ
เดียวเมื่อยตาย
ถึงชาจะบาปเพราะทรมาณพ

วักมัน สะกดมัน
แต่คิดถึงบาปที่พวกมันจะท
าแกศาสนา
เขาก็ต้องยอมบาป
เขาทำได้แค่นี้ดีถมไปแล้ว
กรุณาแกมันเหลือเกินแล้ว
เขาจะกลับถ้ากอนละ"

แล้วหลวงพ่อดังก็ออกเดิน
ดมๆ
ไปไมเหลือยามมองอีก

เทิดจួយปากจ๊กจ๊ก

"หลวงพ่อดีดอนหนียอดจริง
งูวะ
กูดงสงสัยว่าหนีกูฝั้นไปหรือเ
ปลาอะ ?"

"นั่นชี่"
กริ่งสนับสนุนขึ้นมาบ้าง

ตลอดเวลาเขาได้แต่ตะลึงไป
เหมือนนก
"ท่านสาปได้จริงๆ
รีวะไอ้ดอน ?"

"เออ
ก็หยั่งที่มึงเห็นนี่แหละ
กูยังโดนเลย"

"โดนยังไง"

"หมามันหมาเลียสำหรับ
กูกำลังยกตีนเตะ
หลวงพ่อดูาดคำเดียว
กูยืนยกขาขวางอยู่ยั้งงั้นตั้งชั
วโมงกว่าทานจะมาคลาย
พอรู้สึกตัวมึงเอ๋ย
ระบบมไปทั้งตัวเขี้ยว ไปเหย
ช่วยกันอุ้มมันลงนอนดีกว่า
"

ทุกคนหันกลับไปทางคนร้าย
ยที่ไม่รู้สีกรูสาใดๆ ทั้งๆ
ที่ตาลีมโพลง
กริ่งกับเทิดยังไม่หายประห
ลาดใจ
แต่ดอหนักกับทิดหัวนดูไม่รู้สี
กอะไร
เทิดตรงไปที่ไอ้คนงอตัวก้ม
หลังถือใบเลื่อย
ดึงไหลของมันให้ยึดตัวขึ้น
แต่ไม่สำเร็จ
แข็งเหมือนรูปปั้น
เหมือนท่อนไม้

พอเขยื้อยเข้าก็อ่อนล้มนลงทั้ง
แก่ง

ประดองมันลงไปนอนแล้ว
มันก็นอนอยู่ในท่าคุมหลังอ
ยงนั้น

ทิดหัวนยุกเท้ายันเบาๆ
ร่างของไอ้คนที่อยู่ในท้าวิ่ง
ก็ล้มครืนลงไป

แขนขาแกงอยู่อย่างเดิม

กริ่งกระซิบถามดอนเบาๆ

ได้ยื่นกันเพียงสองคน

"มึงได้ไว้เปลวอะ
ไอ้ดอน ?"

"อะไร ?"

"คาถาสาปหนี่นะ !"

"ไม่มีหวังหรอกวะ"

ทั้งเนื้อทั้งตัว
กูได้ทำกระดานหินมาองค์ดี
ยวแทนัน"

"ท่านจะให้มิ่งไหมวะ ?"

ดอนปลักไอ้คนที่ยื่นผงะเพ
ระจะชนบานประตูฟิงเขากั
บผั่งโบสถ
กริงช่วยประคองให้มันหอ

นราบลง
ไอ้คนนี่ลำบากกว่าเพื่อน
แขนกางคอหงาย
วางท่าไรก็ไม่สนิทลงกับพื้น
เลยปลอ่ยเลยตามเลย

"ถ้าหลวงพ่ोजะให้อะไรใคร
ไม่ต้องขออยู่
เรียกไปให้เอง
แต่คาถานี้ยังกูหยั่งมึงไม่มี
หวังวะ

เรารักษาไม่ได้หรอก
ท่านเคยบอกกับภรรยา
คาถาณะมีสามคำเท่านั้น
แต่ถ้าปฏิบัติตัวไม่ดี
ทองสิบปีก็ไม่ขลัง
มึงอย่าสนเลี้ยวะ ไปเหอะ
ไปนอนกันดีกว่า
ทิดหัวนอยาลี้มไปบอกกำนัน
นนะ ฉันจะไปนอนก่อนละ
จะสว่างอยู่แล้ว"

"เออ ไปกันเถอะ

เดี่ยวเข้าปิดประตูโบสถ์เอง"

* * * * *
* * * * *
* * * * *

เทิด ยอดธง

กริ่ง คลองตะเคียน และ

ดอน ทากระดาน

สามสิ่งห้าแห่งขบวนการ
เสารหา
ทิ้งเหตุการณ์สุดแสนประหลาด
ไวเบื้องหลัง
ขณะจับรถโดยสารตรงไปยัง
จังหวัดพิษณุโลก
ที่อยู่ของเสารสี่ หรือ ยอด

นางพญา

ลงรถที่ตัวเมืองแล้วต่อรถย
นต์เล็กเหมาทั้งคันไปยังอำ
เภอนครไทย

จะว่าเหมาเสียทีเดียวก็ไม่ถู
กนัก

นอกจากสามพระหน่อนี้แล

ว

ยังมีผู้โดยสารพิเศษอีกคน
หนึ่ง

เป็นหญิงสาวในชุดเดินทาง
ที่ติดจำได้ว่าหลอนโดยสาร
มารถคันเดียวกับเขา

แต่ไม่แน่ใจว่าขึ้นมาจากที่ใ
หน ลงรถพร้อมกัน

เขาเห็นหลอนเควงควางหา
รถอยู่เหมือนกัน

เมื่อเขาเรียกรถคันนี้มา

หลอนก็เขามาถาม

เมื่อรู้ว่าเขาจะเหมามา

หล่อนุ้ก็ขอโดยสารมาด้วย
ไบหนาสวยเขม
ผูกผ้าโพกศีรษะทะมัดทะเ
มง
เชีตสีแดงวาวผูกรวบไว้ที่เอ
ว
กางเกงยีนเนื้อหนารับรูปท
รง
และกระเป๋าดำเดินทางไบย้อม
เทานั่น เทาที่สามหนุมร
แล้วก็ดูท่าจะไม่สนใจเสียทีเ
ดียวก็ไม่เชิง
ไม่ใช่พระอิฐพระปูนมาจาก

โหนุ่ ดั่งนั้น
แม่ว่าจะคุยกันไปเรื่อยแปด
พันเรื่อง เผลอๆ
ก็อดชำเลืองสายตาไปยังเจ้า
าหลอนผู้เงียบขรึมและเหง้า
างออกไปเสียมิได้

"คิดว่าจะเจอหัวมันไหมวะ
เกิด ?"
กริ่งตั้งขอกังขาขึ้นมา
ตายังเผลอจับอยู่ที่สะโพก

ลมกลิ้ง

"ที่มาก็คิดว่าต้องเจอไว่ก่อน"

"แล้วถ้าไม่เจอ
มึงจะทำยังไง
เรามีเวลาเพียงห้าวัน
เจ็ดวันหมดกะไ้ดอห์นไปส
องวัน

หาว่าหนูเราก็จะต้องหนีไปถึงไอ้
เดียวด้วย ?"

"เกิด
แล้วมึนหรือเปล่าว่าไอ้เดีย
วอยู่ที่ไหน ?"
ดอนถามขึ้นบาง

เกิดเพียงแต่พยักหน้า
อย่างน้อยที่สุดในที่นี้ก็มีคน
อื่นอยู่ด้วย ทงๆ ที่

"คนอื่น"
ไม่มีที่ท่าว่าจะสนใจการสนทนา
ของพวกเขา
สายตาของหลอนพุ่งไปตรง
งูหน้าที่แสงไฟสูงหน้ารถจับ
จ่าไปตามถนนคดเคี้ยว
กริ่งกับดอन्हเห็นท่าทีของเท็ด
ดก็เข้าใจพลอยเงียบไปด้วย

"คุณจะไปนครไทยทำไมครั้"

บ ?"

กริ่งตะโกนแข่งกับเสียงคราง
ของเครื่องยนต์

หญิงสาวหันกลับมา
มองมาทางเกิดแวบหนึ่ง
ยิ้มแล้วตอบว่า

"ไปหาคุณพ่อคะ
คุณพ่ออยู่ที่นครไทย"

"ถ้าไม่เป็นการละลาบละลัว
งลวงเกินแต่ประการใด"
ดอนเอื่อนเอยออกมาเซยๆ
"คุณพ่อคุณทำอะไรอยู่ที่นี้
นครับ ขาราชการ พอคา
ขายขวด...."

"ไอ้บ้า !"

เทิดยกมะ هنگกลอกระบาล
ดอนเต็มเหนียว

ตอนสุดปากกลั่น

"อู๋ย...ไอ้หอก
สะกิดคอยๆ หนอยก็ไม่ได้"

หญิงสาวหัวเราะคิกออกมาก
ไม่มีท่าทางถือโกรธ

"ถ้าบอกว่าขายขวดละคะ
?"

เสียงของหล่อนหวานหนัก
เกิดรู้สึกอย่างนั้น

"ผมก็ไม่เชื่อหะซีครับ"

"อ่าว
แล้วพนักงานทำไมละคะ ?"

"อ้อ...."

ดอนทำเสียงออก
"ก็ไอ้เทิดเขาอยากรู้"

เทิดเงื่อมืออีก
คราวนี้ดอนกลมหลบอย่างว
องไว
เทิดเหลียวไปพบตาคนปลา
บก็ยิ้มแห้งๆ

"คุณพ่อเป็นผู้จัดการป่าไม้"

ที่นี่คะ"

"แล้ว...มาถึงกลางคืนอย่าง
นี้
ไม่มีใครมาคอยรับหรือครับ
?"

"ดิฉันกำลังสงสัยอยู่เหมือนกัน
กันคะ ปกติต้องมีรถมารับ

ส่วนมากคุณพ่อออกมาต้อนรับ
เอง บางทีก็ให้คนงานมา
บางที่....."

ทันทีที่รถเบรคสนั่น
ทุกคนเบนสายตาไปข้างหน
า
รถจู่ปัดันหนึ่งจอดขวางจังก
าอยู่กลางถนนตรงเลี้ยวแค
บ

เกิด

กริ่งและดอหงษนหลุกชูขึ้นม
ราวกับนัดกัน
สังหรณอันเคยชินวูบเขามา
ในสำนึก

รณนตที่โดยสารมาหยุดได้
หางเพียงสิบเมตร
หญิงสาวเปิดกระเป๋าทือลวง
ป็นออกมาอย่างว่องไว

เทิดโจนเข้าไปหาคนขับ
กระซิบข้างหูรวดเร็ว

"ดับเครื่อง ดับไฟ
แล้วหมอบลง
คุณเอาปืนมาให้ผมเถอะ"
พูดจบก็ตะปบมือฉกเอาปืน
มาถือไว้อย่างรวดเร็ว
แล้วดึงรางหญิงสาวนอนรา
บลงกับพื้นรถ
ขณะเดียวกับที่สองเสือกริ่ง

กับดอกไม้ล้มตัวหล่นวูบลงไป
ปทุมทางทนายรถ
แล้วคืบศอกปราดลงไป
ใน
คูเล็ก ๆ ข้างถนน

ทุกสิ่งตกอยู่ในความสงบ
แต่เป็นความสงบที่หนักแล้ว
เพราะไม่มีแม้แต่เสียงหรือ
หรืออะไร

เกิดพุ่งตัวออกจากท้ายรถ

ทันใดนั้นเอง
ประกายไฟก็แวบจากสองข้าง
ทางพรอมเสียงระเบิดก็
ก้อง

กระสุนเจาะพืนถนนหลูกรังฟุ้ง
กระจายไกลรางของเทิดถึ
ยิบ

เทิดถึพุ่งตัวอย่างรวดเร็ว
หล่นไปบนคอตตอของดอน

"เฮีย ชุ่มช่ามจริงไฉน !"
ดอนกระชิบตาอู้อี้

"มึงเอาอะไรมามั่ง ?"
เทิดกระชิบถามรอนรอน

"น้อยหน้าสิ !"
ดอนตอบเร็วสั้น

"ไฉกริ่งละ ?"

"เห่าหนึ่ง ลูกสามสิบ"
กริ่งซึ่งหมอบอยู่ใกล้ๆ

ตอบแฉว

มือขวากำแห่ไฟกระชับพร
อม

"ถูย" เกิดสบถออกมา
"กูคนเดียวเสือกเอามาแต่ไ
มจิมพั้นมา"

"แล้วนั่นมันเอาปืนที่ไหนมา
?"

"กูจึกแม่ไหนมาเดี่ยวนี้เอง
เฮย หมอบ
มันกราดไฟฉายมาแล้ว"

สภาพของคุณเล็ก ๆ นั้น
ไม่ผิดอะไรกับสนามเพลาะ

ทั้งสามหมอบจนคางจรดดิน

ไฟฉายเดินทางสว่างจ้าไม่หัน
ออกกว่าสามดวงจับหนึ่งอยู่ที่รถ

นอกนั้นฉายกราดวนเวียน
อยู่ตรงที่สามเสือหมอบอยู่
เสียงปืนสงบไปแล้ว
แต่เสียงที่ดังขึ้นแทนคือเสียง
งสวิบสาบกาवलุยหญ้าออก
มาที่รถ

มันเป็นการปล้นธรรมดาของ
องถนนเปลี่ยวแสนเปลี่ยว
ซึ่งพวกปล้นเชื่อว่าคงไม่มีก
ารขัดขวางต่อสู

แต่คนร้ายก็มีไม่ต่ำกว่าสิบ
คน
และอาวุธปืนอย่างน้อยก็คร
บมือ

เกิดเกิดความรู้สึกเป็นห่วง
หญิงสาวขึ้นมา
เขาตัดสินใจเก็บไฟฉายสา
มดวงที่จับอยู่ที่รถก่อน
เพื่อเบนความสนใจของพวก
กมันมาที่เขา
ซึ่งบัดนี้สมบูรณ์ด้วยเขี้ยวเ
ลับพอที่จะเขมือบเหล่าราย
ได้ไม่ยากนัก

"ใครอยู่ในรถลงมาซะดีๆ"
เสียงพวกมันคนหนึ่งประกาศ
ศับัน
พร้อมกับพวกมันเกือบทั้งหมด
พุ่งหน้าผ่าละเมาะออกมา
มาบางแล้ว

"ปัง ๆ ๆ"
เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

เท่านั้นเอง
ราวป่าแทบจะแตก
ไฟฉายทุกดวงดับวูบลง
เสียงรอรอรอเสียงป็นแผ
ดถึยิบ
กริ่งนอนหงายยิงทางฝั่งซิด
ดู
เกิดห่มอบคว่ายิงไปทางฝั่ง
ตรงขาม

"จะเอาหน่อยหน้าให้มันแตก

ได้หรือยัง ?"

เสียงตอบถามขัดจังหวะขึ้น

"ยัง

มิ่งนอนหลับดาวเล่นไปก่อนเ
หอะ แคะนี่เรื่องเล็ก เฮย
ไอกริ่ง แยกกัน
มิ่งวิ่งขึ้นไปข้างหน้า
กู่จะยอนหลังลงไป"
กริ่งคลานศอกปราดๆ
ไปเหมือนงูเลื้อย
หยุดแล้วยังเป็นระยะๆ

ห่างออกไป

"กูละ ?" ดอนถาม

"มึงเห็นหัวปลวกนั่นไหม
?"

เกิดขึ้นที่หัวปลวกที่เห็นต
ะคุณอยู่ทางขวามือ

"เห็น"

"มึงจะแจกน้อยหน้าก็แจกไป
ป
ตรงนั้นกว่าไม่ต่ำกว่าสาม
!"
แล้วเทิดก็คอมตัววิ่งจากไป

+
"อ้าย สบายมาก !"
ดอนพลดระเบิดมือออกมา
จากเอวลูกหนึ่ง
กระเดาะอยู่ในมือสองสาม

ทีและกระซุกสบักออกก้า
หนึ่งไวในอุ้งมือหนีหนึ่งแล้วเ
หยียดแขนตรง
เหวี่ยงหัวออกไปด้วยท่าที่
คิดว่าโสภาสีเต็มประดา

"บีม !! "

เปลวไฟสีส้มสว่างจ้าจนสา
มารทมองเห็นจอมปลวกแ

ตฤกระจยปลิวว่อนพร้อมซึ
นสวนมมนุษย์ในแบบหัวไป
ทาง ไส้ไปทาง
วิบเดียวกันนั้น
เทิดกับกริ่งก็อาศัยแสงจาก
ระเบิดมือกวาดได้อีกไม่ต่ำ
กว่าสี่

มันยุติลงอย่างง่ายดาย
จะเหลือรอดไปบ้างก็คงซึซึ
นไปอยู่บนหัวขมอม
แหกป่าหนีไปอย่างไม่คิดชีวิต

ต ปล้นมาตั้งหลายที
ใครจะไปรู้ว่าอิที่นี้ผู้โดยสาร
รถเล็ก ๆ .
จะเลือกเล่นระเบิดมือ

เท็ดรอนจนแน่ใจว่าปราศจา
กภัยใดๆ อีกแล้ว
ก็สูญเสียงนกันขึ้นด้วยรหัสเรีย
กसारสองและसारสาม

เสียงเสารสองหรือกริ่งทอ
บทวนรหัสมา
แต่เสียงเสารสามไม่ตอบ

เกิดท้อซ้ำอีก เจียบ

เกิดสงสัย
กริ่งอยู่ไกลกว่า
ดอหอยเป็นจุดกลางระหวา
งการแยกตัวของเขากับกริ่ง

ทำไมถึงไม่ตอบ
หรือมันเป็นอะไรไป ?
เท่านั้นเอง
เขาก็พูดลุกขึ้นยืนวิ่งย้อนกลับ
กลับมา
พร้อมตะโกนเรียกดอนเต็ม
เสียง

ในความมืดข้างหน้า
ได้เห็นร่างๆ หนึ่ง กุ่มๆ
ง่อยๆ
อยู่กับร่างอีกร่างหนึ่งซึ่งหอ

หุเหี้ยียดยาวบนขอบถนนไ
มหางจากจุดที่ดอนนอนอยู่
เมื่อก็หัก

๕๑

เสารหา

...ตอหนที่

๕...กำเ

พืดเส้าร

หา